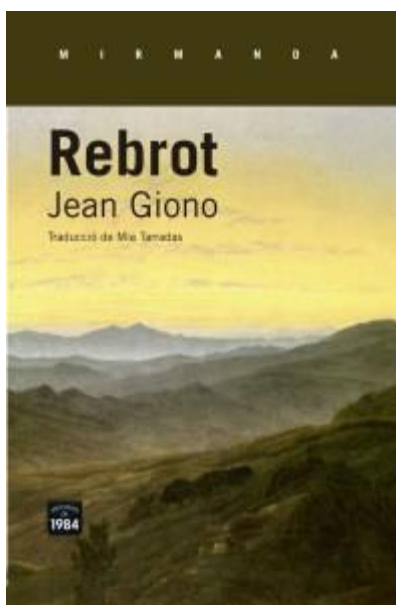

«'Rebrot': realisme poètic en estat pur».

Font: Francesc Ginabreda / [Núvol](#)

A *Rebrot*, un clàssic de la literatura francesa, Jean Giono recrea el món mític de Manosque, a l'Alta Provença, amb la descripció, gens bucòlica, de la tensió de la relació entre l'home i la natura. Edicions del 1984 recupera la novel·la d'un autor ple de matisos que explica la història d'un home que reneix, conjuntament amb la seva terra, en un entorn preciós i salvatge.

A *Rebrot* [trad. Mia Tarradas], els adjectius són gràfics i precisos i les figures retòriques recreen comparacions i sinestèsies d'una tal força expressiva que, a voltes, el lector té la sensació d'escoltar la novel·la. Les descripcions són nítides, depurades, i transmeten un concepte de magnetisme estàtic, de solidesa icònica, que podrien evocar un pla cinematogràfic de Pasolini. **Jean Giono** captura les coses: el paisatge, el clima, els objectes i les persones, i enfoca la seva obra en la relació de l'home amb l'espai; un home que es manifesta en i amb la veu de la naturalesa. En aquest aspecte (i també en d'altres), Giono és un escriptor virgilià.

El protagonista de la novel·la, en Panturle, viu a Aubignane, un poble enganxat a l'espadat de la calma, com un niu de vespes. Tothom n'ha marxat menys ell. Allà, el cicle immutable de la natura ha canviat la terra fèrtil i plena de vida d'un temps caduc amb un poble on la farga i el martell ja no canten, on el seu cor ha deixat de bategar. I no obstant el retrat que en llegim és poètic, tan decadent com vehement, perquè la natura és bella independentment de la seva cruesa i els seus efectes. Mentrestant, en Panturle s'adapta en aquest entorn deshumanitzat: la soledat, la caça i l'ansia indemne que senten les bèsties i que emana d'aquesta –nostra– natura.

El seu isolament fa ressaltar el poder dels imponderables del medi i el greuge ignot de la condició humana, que malda debades per deseixir-se d'ella mateixa. Però com diu el tòpic, per tornar a néixer necessitem morir. Per això, la vella Mamèche i les forces de la terra –el vent, la calma– es conjuraran per forçar l'arribada d'allò que l'ha de fer renéixer, tot i el paisatge obligat de la mort. Llavors, la boira mòrbida que sura sobre l'existència d'en

Panturle es transformarà en pluja redemptora avantsala del renaixement més pur que podem concebre: el de l'home amb la terra.

Rebrot és la tercera novel·la integrant de l'anomenada Trilogia de Pan, i la reflexió que ens convida a fer, en forma de panteisme, la coneixem molt bé, però no sempre en fem cas: tenir present la magnitud i la força impertorbables de la natura, amb la qual convivim i de la qual depenem, que ens servirà un segle rere l'altre amb les seves lleis atàviques que ultren la moral. Després de nosaltres, sempre quedarà la natura. I la natura, com el Diví, és allò que és. Som nosaltres que ens atrevim a qualificar-la. La poètica de la natura és la poètica de la realitat, infinitament superior a la imaginació.